

Jouluna 1933.

Ensimmäistä kertaa vietän joulua kaukana syntämämaastani, vieläpä niin kaukana, että puolet maapalloa on meidän välillämme.

Tässä minä olen ikuisen kesän maassa, jossa taivas aina on sininen, jossa aurinko aina loistaa ja lämmittää, ja haikeasti ikävöiden ajatukseni kulkevat talviseen Suomeen, jossa lumi lepää puhtaana yli maan, jossa valkeat metsät seisovat lumottuina linnoina, jossa aurinko taivaalla joskus heleänä hohtaa jaksamatta lämmittää, mutta jossa kaikki on niin satumaisen kaunista. Ei tunne etelän lapsi Pohjolan ihanuuksia, ei talven kuutamaisia öitä, ei pakkasen voimaa henkivää raikkautta. Ja tässä olen itse kuin ainaisessa ristiriidassa. Ruumini rakastaa lämpöä, se elävöityy kesäisestä auringosta, mutta sieluni kaipaa Pohjolaan. Se ikävöi Suomea, synnyinmaata, ystäviä, omaisia.

Kuinka mielelläni tekisin Suomen kesän pitemmäksi, jos se olisi vallassani. Talvea en tahtoisi pois, en millään muotoa, mutta syksyn tekisin lyhyemmäksi ja ehkä keväänkin. Kesä saisi alkaa huhtikuusta ja kestää lokakuun loppuun, marraskuu olisi kaunista syksyä, jouluhelmikuu talvea ja maaliskuu kevättä. En tiedä, mitä nykyinen kansa tästä ajattelisi, mutta kyllähän ihmiset aina mukautuvat luonnon mukaan. Salainen toivoni on, että ilmanala vähitellen muuttuu tämän laatuiseksi Suomessa ja ehkä Pohjolassa yleensä. Sillä maa, joka on niin ihana kuin Suomi, ansaitsee luonnon puolesta ihanan ilmanalan. Kuta enemmän näen toisia maita, sitä enemmän ihmettelen, että emme me Suomen asukkaat vielä täysin oivalla, minkä ihmemaan olemme omaksemme saaneet. Mutta tulee sekin aika. Ja silloin maa viheriöi ja puutarhat kukkivat ja joka niemen nenässä on onnellinen koti.

Te istutte nyt siellä joulukuusen ympärillä ja ajattelette rakkaudella kaikkia ihmisiä. Antakaa rakkautenne lentää tännekin, missä joulukynttilät eivät kuusessa pala. Ei sen tarvitse kiertää maapallon pintaa, nuolena se halkaisee pallon auran ja tunkeutuu suoraan sydäimestä sydämeen. Ja muistakaa: me elämme täällä Californiassa yksitoista tuntia jälessä Suomen aikaa. Kun kello on teillä seitsemän illalla, silloin se täällä samana päivänä on kahdeksan aamulla. Onnellista joulua teille kaikille!

Olen jatkanut vaatimattomia ja peräti personallisia matkamuistelmiani ja tammikuun Ruusu-Ristiä varten lähetän osan, toisen taas helmikuun numeroon. Tiedätte nyt jo, että olen matkan päässä, mutta vasta ensi vuonna saatte kuulla, mitä sillä välin olen nähnyt ja ajatellut.

*

Saanko lausua sydämeni ajatuksen: tilatkaa Ruusu-Ristiä, levittäkää sitä, tukekaa sitä kaikin tavoin!

P. E.

(Ruusu-Risti 1933 Marras-Joulukuu N:o 9-10, s. 267-268)